

СЕРПЕНЬ

Виходить з січня 1927 р.

1982

№ 15 (1129)

Київ

Ціна номера 30 коп.

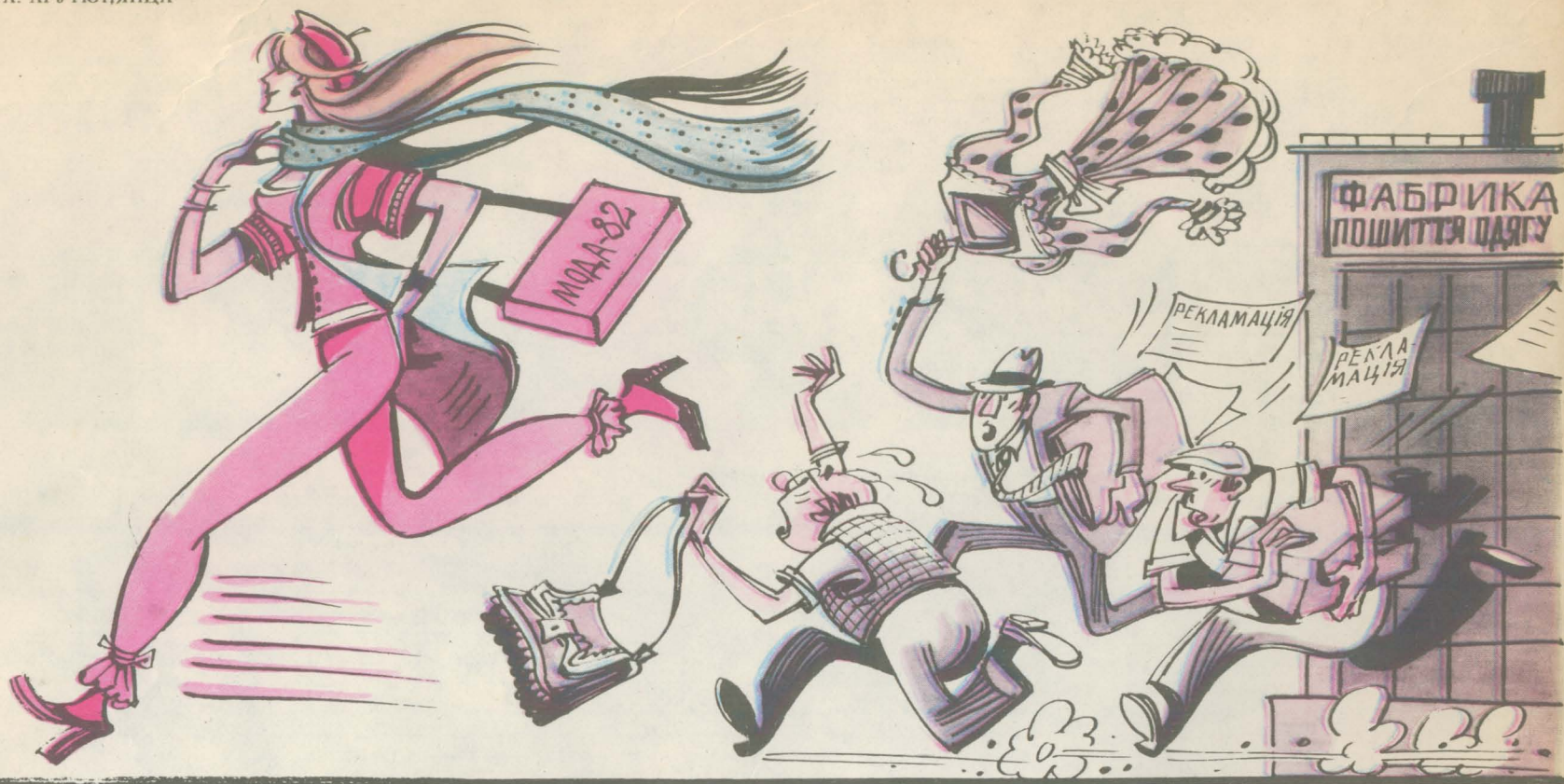

Керівники деяких підприємств, маючи всі можливості створити підсобні господарства, не поспішають по-справжньому братися за цю дуже важливу справу.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— А я й не догадалася, чому це люди кажуть, що тут у вас не почуєш ні «бе», ні «ме», ні «кукуріку».

— Благаємо вас, дамочко, не поспішайте так. Бо духу нашого вже не вистачає за вами гнатися.

Прогрес двигнув семимильними кроками геть в усіх сферах життя. Усе з кожним днем ускладнюється і потребує наукового підходу. Візьмо перевезення вантажів. Усім відомо, що це штука дуже серйозна. Така серйозна, що сказати важко. Залізницею чого тільки не перевозять. Труби і конструкції, ліс і обладнання, цеглу і машини, гравій і пісок. Усього й не перелічити. І все це збирається на залізничних станціях і чекає на свого господаря. Вірніше, господарі на нього чекають. Так чекають, що аж-аж-аж... Виглядають, хвилюються. Ось-ось, мовляв, одержимо, тоді все буде гаразд.

Волинець — три, начальник дистанції вантажно-розвантажувальних робіт Південної залізниці Петро Михайлович Михайлов — чотири. І ще кілька начальників автоколон та автотранспортних підприємств — п'ять, шість, сім...

І почали всі вони діяти по-науковому. Заходились графіки малювати, форми заповнювати, наради та оперативки влаштовувати. А вантажів щось не меншало.

У чому ж річ? Може, нічим вивозити? Так ні ж: машин на станції — не проштотхнешся. Автотранспортники почали з певного часу працювати

білому писано: автомобілісти мають «забезпечити вивезення вантажів із залізничних станцій у розмірах фактичного прибуття, не допускаючи знаходження вантажів на станціях більше однієї доби».

Хороші слова. Тільки на ділі... Лежать запчастини, обладнання, машини, лісоматеріали по 5-8 місяців. Лежать і, природно, псуються.

Тут би начальнику станції Станіславу Петровичу Кобцю підняти на ноги всіх. Оголосити стан бойової тривоги. Аж ні. У нього свій метод. Без метушні замкнеться від усіх у кабінеті і оперативне донесення дасть. Тобто термінову телеграму: «Зв'язку незадовільним вивезенням вантажів зі станції і скупченням вагонів, аби запобігти повній зупинці станції, прошу припинити відправлення вантажів на місця загального користування станції Харків-Червонозаводська строком на 10 діб».

Чим не науковий підхід? Закрив станцію — і квит. Хай тепер отам на Уралі чи у Львові потилиці чухають. Нехай у них голівка поболить, як у Харків верстати чи обладнання відправляти. А то просто порятунку немає — вагон за вагоном.

— Автотранспортники підводять, — пояснює ситуацію товариш Кобець. — Працюють, коли заманеться.

Уже згаданим рішенням було зобов'язано проводити «щодобове вивезення вантажів з місць загального користування, безперервне навантаження та розвантаження автомашин в установлені нормативні строки, в тому числі у вихідні та святкові дні».

Еге ж, чекай!.. То колись так було... Аж смішно згадати. Тепер автотранспортники не те, що у святкові чи вихідні, а й у звичайні будні по 15-20 автомашин недодають.

— А що їм там робити? — питають. — Адже їх нікому завантажувати.

І кивнуть на ще одного господаря — Петра Михайловича Михайлова — начальника дистанції вантажно-розвантажувальних робіт. Мовляв, його служба погано працює. Тобто вантажники, кранівники, стропальники та інші. Дивись — й справді: щокварталу недодає Петро Михайлович понад 100 одиниць навантажувачів, десятків, а то й двох кранів, про самих вантажників годі й говорити.

У цьому році станція Харків-Червонозаводська через перевантаження закривалася вже кілька разів. Подейкують, що її керівництво пробиває у верхів ще один дуже науковий проект: аби зовсім її закрити. Уявляєте, як це здорово? Повивозити потихеньку, не поспішаючи все, що місяцями тут нагромадилося, — й квит! Більше — жодного вагона з вантажем не приймати. Тиша, спокій і благодать! Сиди собі і керуй. По-науковому.

І. ЛАГОЗА.

НЕЕКОНОМНА ЕКОНОМІКА

ДУЖЕ НАУКОВИЙ ПІДХІД!

І вантажі зі станції, зрозуміло, вивозяться. Тільки раніше як діяти? Старими, примітивними методами. Прибув вантаж — поклали його на перший-ліпший транспорт і бувайте здорові... На станції чисто-чистісінько, і клієнт задоволений. Тепер такого не буває. Без наукового підходу ніхто кроку не робить. От хоча б і на найбільшій станції Харкова Червонозаводській. Чого там тільки не побачиш! Тільки-но прибуле і вже таке, що по кілька місяців стоїть. Гори лісу трухлявіють під дощем, іржавіють надпотужні трансформатори, які вже і сніг заносив, і сонечко пекло. А вантажі все прибувають і прибувають...

Хтось десь підрахував на ЕОМ, що самому начальникові станції з усіма отими вантажами не впоратись. Воно, мабуть, правильно. Обсяги не ті, масштаби інші. І з'явилось на станції відразу кілька господарів. Сам начальник станції Станіслав Петрович Кобець — раз, начальник транспортно-експедиційного підприємства № 20695 Іван Дмитрович Лесниченко — два, його права рука Леонід Захарович

небаченими темпами: з восьмої ранку приженуть увесь свій рухомий і не дуже рухомий склад на станцію. Завантажують, мовляв. Гармидер такий, хоч вуха затайкай. Поки перші машини завантажують, кілька десятків простоє. Водії хто дрімає, хто «козла» у затінку забиває, хто без діла вештається. Зате після обіду на станції, наче у тій пустелі: миршавенького «газончика» не побачиш. Кінець робочого дня — баста! Завантажився, не завантажився — чеши додому. А про нічні вивезення і зовсім забули. Здоровенний хрест на них поставили.

У Харківському управлінні вантажного автотранспорту прикинули: за рік машини під завантаженням і розвантаженням простояли понад норму 308.053 години. Уявляєте? Якщо це на роки перевести, то вийде аж 35 з гаком літ! Отака математика.

Ще у 1974 році Харківський облвиконком прийняв спеціальне рішення «Про заходи по дальшому розширенню централізованих перевезень вантажів автомобільним транспортом». Там було чорним по

РОБОТА ПОШТИ — ВІДМІННА!

ДОНЕЦЬКА область. (Спец. кор. ТАП). Прекрасно працюють поштарі міста Артемівська. Такої думки ось уже чотирнадцять років дотримуються мешканці провулка 1-й Радянський. Бо скільки не

зверталися вони за цей час до рідного міськвиконкому з проханням обладнати у вищезгаданому провулку автобусну зупинку, стільки ж разів і отримували пошті оперативні відписки.

ПОПОВНЕННЯ МУЗЕЮ

Якщо могли вимерти велетні-мамонти, то хто може гарантувати, що подібне не трапиться з представниками сімейства тризунів — мишками. Тому працівники Улянівського плодоконсервного заводу Сумського облхарчопрому якимсь чином помістили в пляшку з оцтом мишеня. Їхній розрахунок виявився точним: пляшка потрапила до їдальні охтирської середньої школи № 1, звідки кухарі передали її в шкільний зоомузей.

НАЧЕ ПІСЛЯ БАНИ

ЧЕРКАСЬКА область. (Кор. ТАП). Починаючи з 1974 року, голова колгоспу «Пам'ять Леніна» Манківського району постійно приходить на роботу наче після бані. Його кісточки щодня переми-

вають у своїх розмовах мешканці селища Буки, які вже восьмий рік чекають, коли ж нарешті Анатолій Степанович Попик виконає свою обіцянку — збудує в селищі нове приміщення лазні.

ВІРНИЙ ШЛЯХ

ГУМОРЕСКА

— Алло, Наталко, здрастуй!
— Світланко, як я тобі рада!
— Ну й важко тебе на місці застати! Я сьогодні вже втретє дзвоню.
— Та я зранку у перукарню бігала, а після обіду у взуттєвому чоботи непогані давали.
— Щаслива!
— Це ти про що?
— Маш змогу вільно ходити собі...
— Припустимо, не так вже й вільно. Шеф, звичайно, косяки кидає. Але ми його дружині чоботи взяли, то він промовчав.
— Отож я й кажу — щаслива. А мені кроку зробити не можна, одразу: «Де була?» Про перукарню навіть і не мрію.

— Жах! Куди ж ти дивилась, коли на роботу влаштовувалась?
— Та я ж іще не працюю. Це мій благовірний усе дошкуляє. Ти ж знаєш, який він у мене ревнивий. Якщо піду кудись, давай йому повнісінький звіт, по хвиликах. Ось я вже зараз хвилююсь, що він дзвонитиме, а в мене зайнято. Потім допитуватиметься, з ким це я базікаю.
— Деспот! Та й ти теж гарна, чого вдома сидиш? Моя тобі порада: виходи на роботу. Цілий день ходитимеш, куди схочеш і коли схочеш!

Геннадій КОСТОВЕЦЬКИЙ,
Олег ПОПОВ.

ФРАЗИ

- Народився у сорочці, яка вже давно вийшла з моди.
- Вічна професія — коваль свого щастя.
- Як хочеться розповісти всім про свою скромність.

А. АНИСЕНКО.

Видавництво «Плакат» видало серію плакатів під назвою «Пияцтво — бій!». Уміщуємо два плакати з цієї серії.

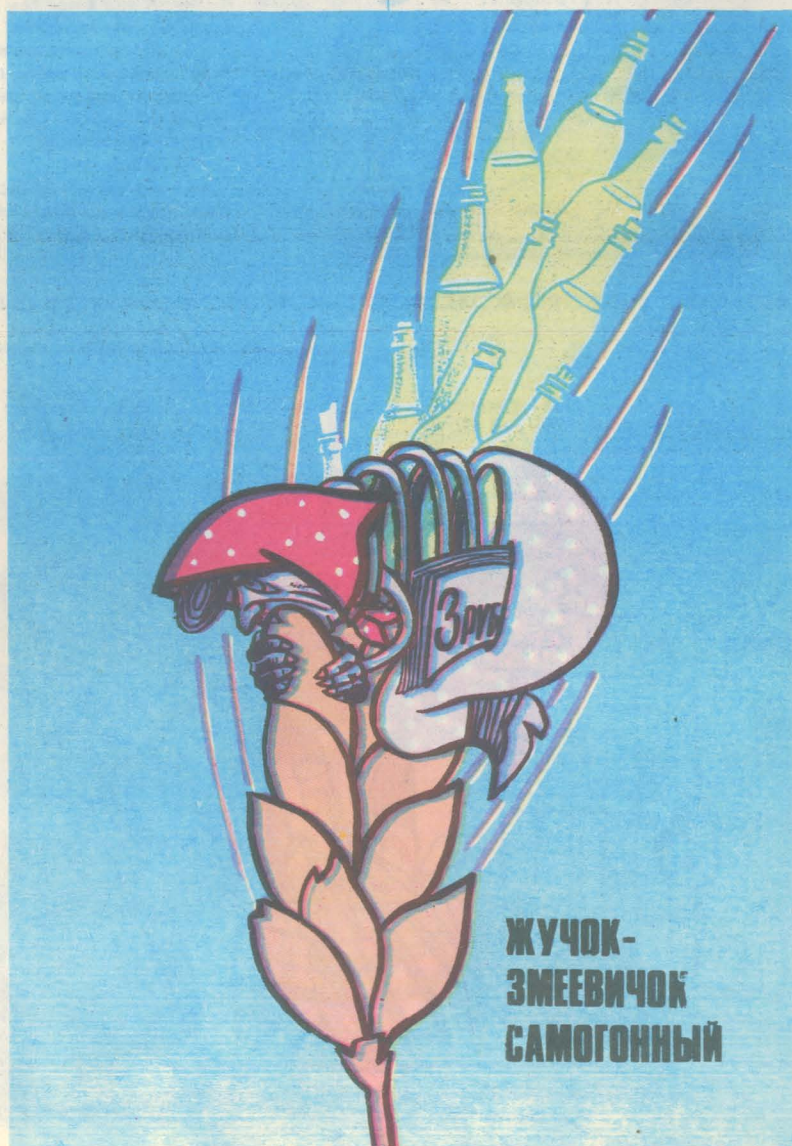

ЗА РУЛЕМ НАПИЛСЯ...

ДОКАТИЛСЯ!

Плакат М. ХЕЙФЦА

**ЖУЧОК-ЗМЕЕВИЧОК
САМОГОННЫЙ**

Плакат А. ОРДИНАРЦЕВА

ДИРЕКТИВИ Й КОРЕКТИВИ...

ГУМОРЕСКА

Тй-бо, останнім часом Наум Наумович перебував у всіх відношеннях. По-перше, став чемно відвідувачів приймати і ввічливо підлеглим відповідати. Вже ніколи й не скаже: «Закрой свою пасть! Не твого ума діло!» А тихенько й лагідненько шепне: «Васю, твоє діло теляче. Сиди, мовчи...».

Заходить до нього відвідувач, так він йому і стільця, і рукою делікатно покаже — будь ласка, сідайте! Розпитає про все, поцікавиться життям-буттям.

— Дак ви й одружений?

— Одружений.

— Ага, ага!.. Дуже приємно... Ви неодмінно і довідку про одруження сюди ж приліпіть... Коротеньку. Отакеньку: «Видана ця довідка сякому-такому, що він сякий, любий, дорогий, такий і перетакій, має ще й дружину, сяку-таку і перетаку».

Оце, соколику, і все.

— Моя дружина зі мною. У приймальні сидить.

— Розумію, розумію. Зрозумійте, голубчику, і ви мене. Ми вашу дружину до папки не пришиємо. Ха, ха!.. Не приколемо...

Тй-бо, дуже коректним став останнім часом Наум Наумович Пухвир. А головне — ревно береже державну копію.

— Знаю, знаю і кажу — ви наша гвардія! Ви кадрова робітниця. Так би сказати, гордість нашого заводу. Чув, чув... Ваша донька, а наша молода робітниця виходить заміж. Що ж — благословляю... Хай живуть... Хай милуються... Хай внука любій бабусі приносять... Яка це радість, яке це щастя! Але ж... Але ж, кажу, дороженька ви моя, не можу. Коли я на шлюбний подарунок, на якусь дешицу підмахну, тй-тй, тоді хоч — кар-раул! — лементуй!.. Моя ви золотенька, тй-бо, підіймуть гвалт. «Хіба ти, — скажуть, — не читав вищестоячої директиви?» Та за

праве вухо — хап! «Ти що робиш? — скажуть. — У вищестоящій директиві контрабандою пропихаєш! нижчестоящій корективи?» Та тоді за ліве — цап!

Зцапають і горе-горенько моє — у низові запхнуть. Сиди, скажуть, спокутуй гріхи. Не крути і не верти — ні директивами, ні корективами...

Ви тепер, серденько, зрозуміли, який у нас залізний фінансовий порядок? За цим моя вам шана, низенько вам кланяюся... Хто на черзі, заходьте!

А через якусь часину-другу головбух в інтимних тонах доповідає:

— Науме Наумовичу, горимо!..

— Що? Де? З якого боку підпалили?

— З парадного. Народний контроль постукав.

— А яка в нас там свічка не потушена? Питаю, де і що ми не загасили?

— Дозвольте розстелити географічну карту наших мандрівок. Над річкою Псел смажили порося. З нагоди ваших славних іменин вогник розвели... Поросяті хвоста обмивали, собі зуби полоскали — двісті карбованців.

— Далі.

— На тій же природі жарили на сковороді окуня, щуку, карася... Мої іменини і іменини вашої дружини святкували... Сума та сама — двісті...

— А ще були іменини?

— Не іменини, а високого гостя шанували. На полюванні шанували... Вогненним коньячком у хитру лисицю стріляли... Бах! — і нема сто п'ятдесят...

— І ще що?

— Дихали свіжим повітрям. Захоплено про красу природи розмовляли і в лозах, і й поміж лозами солоного зайця ганяли — сто!..

— Дурниці! Для такого підприємства, як наше, це — суцзя ерунда! Спійшіть на культурно-спортивні заходи.

— Ясно! А куди оцю десятку?

— Кому видали?

— Пригадуєте, до нас прийшов лист, у якому вказувалось: «У шану кадрових робітників, яким випадає пенсійна дата, влаштовуйте достойні вечори...»

— Пригадую, пригадую... Така вказівка була.

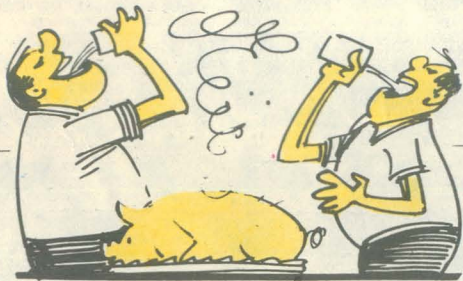
— Еге ж, еге ж... і якщо вам, Науме Наумовичу, пам'ять не зраджує, ви написали резолюцію: «Аналогічні шанувальні вечори у фінансах обмежити до мінімуму». Так би мовити, дорогий Науме Наумовичу, ви вчасно у директиву внесли корективу... Десятку витратили на вечір, присвячений кадровику Сергію Посполітаку, коли на пенсію виряджали.

— О! Отут хай ревізори розвеселяться... Хай нас таврують, плямують... Хай і потерзають... Постраждаємо!.. За десятку постраждати не страшно. Стерпимо!

Даремно втішав себе Наум Наумович! Зняли його з посади, аж зашелестіло!

Додамо: тй-бо, таки зняли — і добре зробили!

Ол. КОВІНЬКА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Посада в мене невеличка, але важка.

НАТХНЕННЯ

ГУМОРЕСКА

Сиджу за письмовим столом наготові. Чекаю натхнення. Довго чекаю. Не йде. І куди воно завіялося? Ніякої дисципліни: приходить, коли захоче. А оце вже тиждень, як зовсім не показується. А я ж без нього зовсім безпомічний, ні рядка не можу написати.

Може, безладдя на столі його відлякує? Спробую навести якийсь порядок... Кину цигарку, мабуть, воно не хоче дихати димом. За одним рипом і кімнату підмету, свіжої води карафку наллю. Ото здивується дружина, коли з другої зміни прийде!

А результат нульовий. Натхнення нема. Стоп! Чого ж я хочу? Вода, вона і є вода. Спробую поставити замість неї пляшку коньяку. Наллю, подивлюсь на гру кольору, вдихну аромат... Ах, нюхав би та нюхав! А втім, що дасть це нюхання? Я ж десь читав, що коньяк розширює судини. Вип'ю чарчину, а може, якась думка і з'явиться. Так... Гарно пішла. Загризу цукеркою. Здається, я відчуваю, як розширюються ті судини. Але, мабуть, розширюються недостатньо, бо натхнення не приходить. Видно, треба повторити. Поїхали! Який аромат! Недаремно коньяк називають божественним напоєм. Правда, натхнення ще не з'явилося, зате настрої покращав. Усе ж прогрес. Ну, бог трійцю любить!

Забуло мене натхнення, забуло. Видно, вже і не прийде. Та, власне, навіщо воно мені?! Буду писати і без нього. Пишуть же люди і навіть друкуються. Ось тільки доп'ю що у пляшці залишилося. На все добре!

Ти диви, йде. Іде! Натхненнячко моє прийшло все-таки. Дай же я тебе розцілю, я ж за тобою так скучив! Та не відбивайся, не відбивайся. Навіщо ж ти мене в постіль тягнеш, черевки з мене знімаєш? Я ж творити хочу!

Степан КИРЕЙЧУК.

Вітаємо ювіляра!

Письменника, головного редактора
видавництва «Радянський письменник»

Олександра СТАЄЦЬКОГО

з його першим 50-літтям.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯЦА

Море прикросів підстерігає нас на бурхливих хвилях життєвих. Ну, який би, спитати, дідько його знав, що одного розпречудового дня у нашій не менш розпречудовій столиці одна з димових труб раптом задимить значно раніше встановленого їй строку? Річ у тім, що труба ця ще тільки будувалася для міської теплоелектроцентральної № 6, і димити їй поки що ні за якими законами теплофізики не належало. Але, як бачите... Словом, «коротнуло» там силовий кабель. А від нього загорілась опалубка на висоті 270 метрів. А там саме в цей час були люди... Добре, що все обійшлося. Але хто ж думав? Начальник будови думав? Ні. Може, інженер по техніці безпеки думав? Та що ви! Краще про таке не думати. А от воно, бач, узяло й того... Задиміло.

Представники держпожінспекції, правда, потім роз'яснили деяким товаришам, що думати, про всяк випадок, треба було. Перш ніж порушувати правила пожежної безпеки. А їх, тих порушень, на будові виявлено десятки. Зокрема і таке, що деревина, яка йшла під опалубку, не була оброблена вогнезахисним розчином.

Але все йде, все минає. А людська пам'ять, як ми знаємо з підручників психології, має щасливу здатність забувати все неприємне. Так і ця історія — поговорили про неї й забули. Аж поки на будові знов не з'явився дим. Цього разу значно густіший. Коли він розвіявся, виявилось, що в трубу вилетіло 384,2 тисячі карбованців державних грошей. А коли почали підраховувати, у яку ж копійчку влетять реставраційні роботи, то набігло їх, тих копійчок, мало не 600 тисяч — але, пардон, не копійчок, а знову ж таки карбованців...

Ось до яких нещастів часом призводить щаслива, здавалось би, здатність людської пам'яті. З цього напрошується ще один очевидний висновок: про деякі речі, навіть неприємні, все ж забувати не слід. Зокрема, скажімо, про те, що матеріальні цінності треба оберігати. І від вогню, і від усього іншого.

Ця досить-таки банальна істина якось зовсім вилетіла з голови дирекції одного з підприємств Міністерства важкого і транспортного машинобудування СРСР. Це підприємство з досить довгою назвою — завод спеціального технічного обладнання засобів механізації та автоматизації — будується в місті Яго-

тині на Київщині. А для того, щоб було з чого його будувати, до Яготина завозяться різні матеріали і конструкції. Завозяться і складаються на спеціальній площадці. Уточнимо — необгородженій і позбавленій будь-якої охорони.

них котеджів та вілл до гаражів та господарських прибудов біля них.

Така іділія тривала два роки. Час від часу її порушували пожежні інспектори, які приходили на площадку, хапали за голови при погляді на гнітючу

мацію про цей випадок до міністерства, якому підпорядковано вищезначений завод, там навіть вухом не повели. Цілий рік охоронці порядку чекали відповіді, проте їх не було удостоєно жодним знаком уваги.

З легкістю надзвичайною відмовчався свого часу керуючий республіканською конторою Будбанку УРСР Г. А. Хмельницький від листа, у якому його інформувалося про грубі порушення протипожежних вимог при введенні в експлуатацію ряду культурно-освітніх, медичних та інших закладів. Не надійшло відповіді на аналогічний лист і від голови Держбуду УРСР Г. К. Злобіна. Усно, правда, було туманно пообіцяно «дати вказівку на місцях». Але на місцях ніс тримають чуйно за вітром. І якщо вітер не віще великої бурі з приводу невідновлених пожежних гідрантів та автоматичної сигналізації, якщо «нагорі» крізь пальці дивляться на недіючі насоси, незбудовані резервуари, розкурочені пожежні машини, — то будьте певні: на місцях теж не дуже квапитимуться з усуненням усіх цих недоліків. І підписує несхитною рукою заступник голови Хорольського райвиконкому на Полтавщині Ю. І. Устименко акт про прийняття в експлуатацію Староаврамівського будинку культури на 400 місць, цинтиливо заплочивши очі на цілий букет відхилень і невиконаних будівельниками протипожежних заходів. І приймається до виконання проект будівництва заводу продтоварів у Біловодську на Ворошиловградщині, де не враховано ряду вимог, в тому числі й протипожежних. І використовуються протягом багатьох років не обладнані засобами пожежогасіння адміністративно-побутові й складські приміщення однієї з баз Держпостачу УРСР в селищі Калинівці Васильківського району на Київщині...

Як ви здогадуєтесь, ми навели тільки деякі, поодинокі приклади з ряду подібних. Приклади, з котрих видно, як часто підводить нас, грішних, наша недосконала пам'ять. І навіть тих серед нас, хто за своїм службовим становищем мусив би стежити за дотриманням існуючих норм і правил.

Ото для того, щоб трохи освіжити у пам'яті деяких товаришів деякі неприємні, проте необхідні речі, ми й публікуємо цей фейлетон.

В. БОЙКО.

ПЕРЧАНСЬКИЙ ВОГНЕГАСНИК

Ойхо
з нам'яттю

Така зворушлива довірливість заводського керівництва вельми сподобалася місцевому населенню, зокрема хлопцям, котрі широко використовували легкі поліуретанові плити при виготовленні рибальського знаряддя, плотів, а також при будівництві куренів. Втім, із дармових заводських матеріалів будувалися не лише курені, а й значно солідніші споруди — від індивідуаль-

картину повного нехтування всіма протипожежними нормами й правилами, писали грізні попереджувальні папери. Однак паперів тих ніхто не читав. Про пожежну службу згадали тоді, коли над площадкою здійнялася до неба гігантська ватра, котра коштувала державі понад 46 тисяч карбованців.

І що ж? Коли Міністерство внутрішніх справ республіки направило інфор-

ОПИСКИ САМОПИСКИ

ПЕРШОКЛЯСНИК.

ГОРІЛКА З СЕРЦЕМ.

ЖИГУЛІВСЬКЕ ДИВО.

ПІСНЯ З СОЛОНІНИ.

Анатолій ІЛЬЧУК.

м. Козятин
Вінницької області.

ДУРИЗВІТ.

ГРА СЛАВ.

ДОШКУЛЬНЕ ВИХОВАННЯ.

ОКОЗАМУЛЮВАЧ.

ЖИТТЯ-ПИТТЯ.

СУМОГУБСТВО.

ШИНКУВАЛЬНИК ТАЛАНТУ.

Леонід БАЗАРЧУК.

с. Тур'я
Краснопільського району
Сумської області.

ОПИСКИ САМОПИСКИ

Сорочка-вишиванка

ГУМОРЕСКА

Після концерту шефів-артистів повели в їдальню вечеряти.

Керівник бригади, профспілковий діяч філармонії Едуард Затірка-Задунайський оком професіонала-бенкетника озирнувся накритий стіл і невдоволено цмокнув.

— М-так... Не дуже розкішно. Не те, що торік у «Жовтні»...

Колись Едуард Панасович був співаком і виступав під псевдонімом Задунайський. А коли втратив голос, тенор, і перейшов на адміністративно-профспілкову роботу, знову став як у паспорті — Затіркою, але скрізь і всюди називав себе подвійним прізвищем: Затірка-Задунайський.

Репліку його почули. Хтось із правлінців ніяково знизав плечима, а заступник голови, й він же парторг колгоспу «Трудова слава», налив у чарку «Пшеничної» і проголосив тост за здоров'я шефів.

Затірка-Задунайський випив разом з усіма й, закусивши квашеним яблуком, прошепотів сусідові по столу, але так, що почули й господарі:

— У «Жовтні», Лазаре Самійловичу, коньячком пригощали, пам'ятаєш? А баличок який, а ніжинські огірочки... А потім ще й сорочку-вишиванку подарували...

— Та чого, — настрикнувши виделкою кружельце домашньої ковбаси, озвався кучерявий, з бакенбардами аж до підборіддя піаніст, — і тут непогано.

— Ні, — підвищив голос Затірка-Задунайський, — завтра поїду до голови «Жовтня», до Павла Павловича. Тим більше, що туди — рукою подати. Ото людина, ото господар! Який коньячок, який балик, які огірочки, а вишиванка яка — я її тільки по святах і надіваю!...

Господарі ніяково мовчали. Артисти теж почували себе незручно. Балерина Ніночка Сувора — коротко підстрижена, що іще дужче підкреслювало тенденційність білої шийки, — метнула блискавки зі своїх циганських оченят.

— Едуарде Панасовичу, це ж, врешті, нетактовно. Люди до нас із щирою душею, а ви...

— Хто в філармонії очолює шефську комісію — я чи ти? — гримнув на балерину Затірка-Задунайський. От візьму й поїду завтра. Вас відправлю, а сам — до Павла Павловича. Там — і коньяк, і баличок, і огірочки ніжинські, там і сорочка-вишиванка...

Наступного дня газик із «Трудової слави» підкинув Затірку-Задунайського до колгоспу «Жовтень».

— Здрастуйте! — ввалився прибулий у контору з розкритими обіймами. Притис головбух до себе, наче брата рідного, якого не бачив півтора десятка літ, поцілував у пухнасті вуса. — Як життя-буття? — гукає. — А я оце був у сусідів. Куди їм до вас! Хіба ж можна порівняти, як ви приймали нас...

— Пробачте, — вивільнився з обіймів головбух, — з ким маю честь?

— Ви хіба забули? Минулого року приїздила бригада обласної філармонії з шефським концертом. Он там у чайній ще вечеряли, — показав за вікно, — коньяк пили, закушували баличком, ніжинськими огірочками. А потім ви разом з Павлом Павловичем мені ще сорочку-вишиванку подарували... А де він, де зараз голова?

— У механізаторів, — витираючи вуса долонею, озвався головбух.

— Ану поведіть мене до нього. Обійму його, козарлюго!

Повела дівчина з контори. Затірка-Задунайський ще здалеку побачив голову й заступника. Ті заклопотано дискутували з хлопцями-механізаторами.

— Павлушо! — розчепіривши руки, кинувся гість. — Здрастуй, дороженький, здрастуй, соколе ясний!

Голова колгоспу здивовано розкрив рота, але не встиг мовити й слівця, як попав у міцні обійми прибулого.

— Е, хто ви?.. — розгублено спромігся поправити на маківці солом'яного капелюха, що ледь було не впав.

— Не пізнаєш, чортяко! Та ми ж із тобою на брудершафт пили коньячок, баличком закушували, ніжинськими огірочками...

Голова колгоспу кліпав очима, намагаючись пригадати, хто цей чолов'яга — не старий ще, з вузьким чолом і чималими залісинами: чи представник із овочевої бази, куди колгосп вивозить картоплю й огірки, чи один із численних «переймачів досвіду», яких щороку їздять по десять-двадцять груп — тільки встигай пригощати, чи, може, хтось із шефів...

— З філармонії я, — штурхав тим часом у плече колгоспного керівника Затірка-Задунайський. — Ти мені торік сорочку-вишиванку подарував, пригадуєш?

— А, власне, що ви хотіли? — спантеличено поспитав голова.

— Та я ж кажу, був у сусідів, давали шефський концерт. Ну й прийняли, скажу тобі, згадувати соромно, не те, що ти... То я й згадав, що недалеко твоє господарство... Пам'ятаєш, ми приїздили восени? Коньяк пили, баличок був, огірочки... І ти ще мені, Павлушо, сорочку подарував...

Голова подивився на заступника.

— Миколайовичу, що, з району дзвонили, щоб сьогодні філармонію прийняли?

— Та ні, — повів плечем шупленький заступник, — дзвонили, але не про сьогодні, а про завтра, і не про філармонію, а про шефів із хімкомбінату — обіцяли підкинути людей на картоплю.

— Господи, — сплеснув руками Затірка-Задунайський, — я ж тобі кажу, що сам приїхав, не з делегацією, а просто так, по дружбі! Ми ж із тобою — на брудершафт, ти ж мені ще — сорочку-вишиванку...

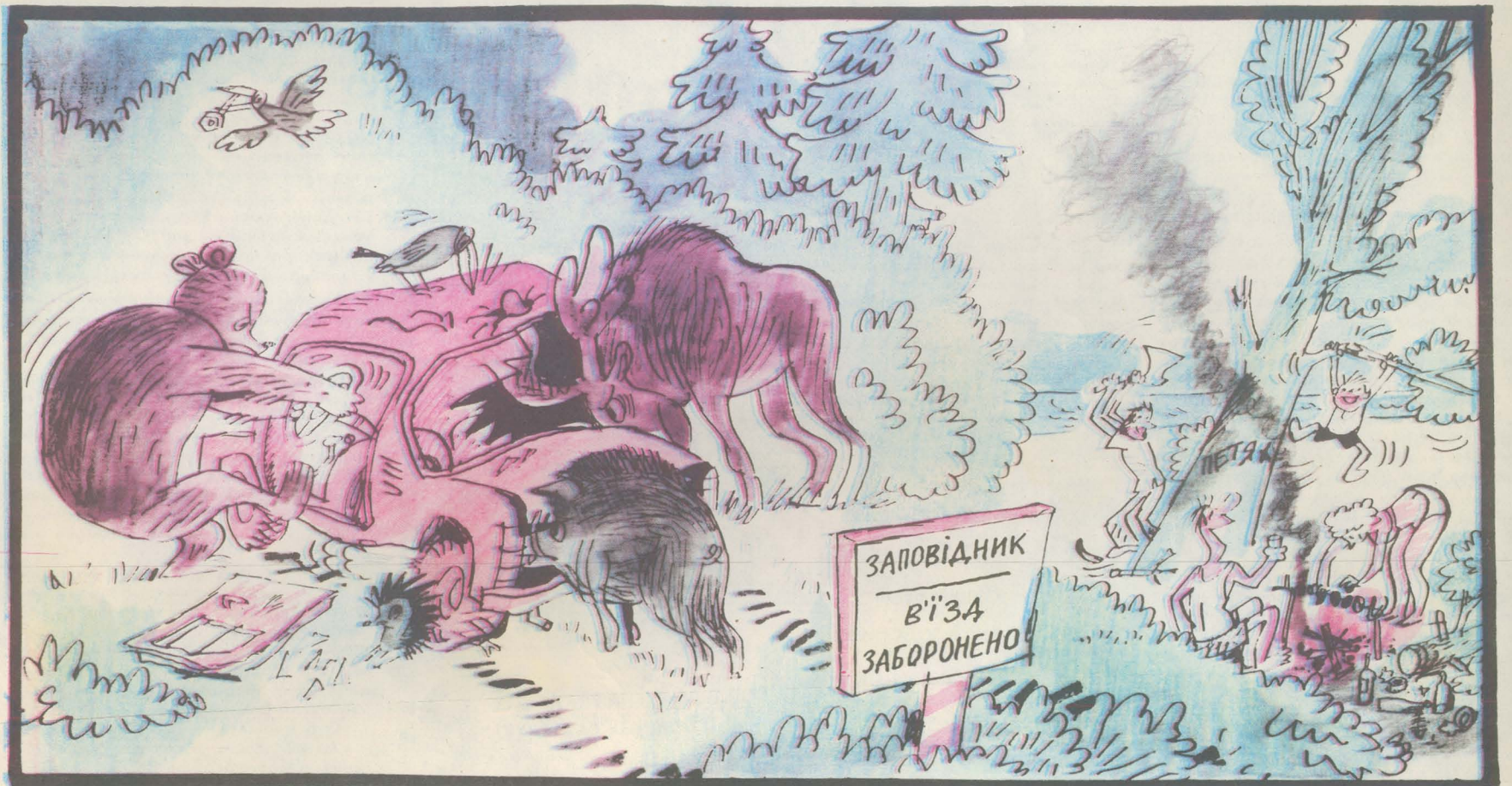
Голова колгоспу міцніше натягнув капелюха.

— От що, — сказав рішуче, — як подзвонять із району, то буде і брудершафт, і ніжинські огірки і, можливо, й сорочка. А зараз шановний, вибачайте, не маємо часу: на носі жнива, а райсільгосптехніка дві «Ниви» не відремонтувала, в отому он агрегаті шестерень немає, так що...

До міста Затірка-Задунайський повертався автобусом. Повертався аж під вечір, бо на обідній рейс не встиг. Та ще й голодний: сільська чайна була закрита. Там, за дзвінком із району, готувалися до завтрашнього дня — колгосп мав приймати шефів із хімкомбінату.

Іван НЕМИРОВИЧ.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Злочин і кара.

Музи і пегаси

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Тут Пегас сірої масті не пробігав?

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Без слів.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Благав же тебе не відчиняти вікон, коли я працюю.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

— Є Муза, але з навантаженням — з її мамою.

Можете бути певні: якби десь так через парочку століть до рук істориків потрапили сьогоднішні папери, які начебто відбивають стан боротьби за економію, бережливість та ефективність виробництва на Північному гірничозбагачувальному комбінаті, вони б справили враження, що комбінат у цій боротьбі — правофланговий: що тут не витрачали без належного економічного ефекту жодної копійки, що жодна краплина пального чи мастил не пролилася на землю, що кожен кіловат електроенергії йшов у діло.

Ми з вами у вигіднішому становищі, бо маємо змогу почерпнути із комбінатівських планів, заходів та звітів порівняти з дійсністю. А в дійсності загальна картина виглядає не такою оптимістичною, як на папері. Це нашої думку, що інтенсивна заходотворчість ставить за мету не стільки справити приємне враження на далеких нащадків, як замилити очі сучасникам імітацією напружених пошуків прихованих резервів. Бо якщо не в'яжеться, скажімо, зобов'язання заощадити солідну кількість чорних металів із щедрістю заступника директора комбінату М. М. Гулька, який наліво й направо роздає різним організаціям дефіцитні матеріали. Лише торік з його дозволу прохачів було ошасливлено 654 тоннами металопрокату, майже тисячею кубометрів кріпильного лісу тощо.

Звичайно, комбінат — не якась там заштатна малопотужна виробнича одиниця. Бухгалтерські мікрокомп'ютери видають на-гора шестизначні цифри. Лише понаднормативні залишки матеріалів, виявлені нещодавно перевіркою, оцінюються більш ніж у п'ять мільйонів карбованців. При таких масштабах де-

кому починає здаватися, що смішно тремтіти за кожен кіловат чи калорію, сушити голову над розробкою обґрунтованих норм витрачання електроенергії, пального. І не тремтіть. Так, лише через неповну завантаженість конвеєрного тракту Ганнівського кар'єру і

ного на ті чи інші види робіт не розроблено, списують його не по тому, хто скільки й чого зробив, а по тому, хто скільки пального спалив. І палять. Зокрема, лише легкові автомашини «З'їли» зайвих 56,8 тисячі літрів бензину.

Якби ж то їздили, розшукуючи при-

або прогресивку, то тут деякі служби комбінату виявляють максимум винахідливості. Не виконало, приміром, Ганнівське рудоуправління місячного плану раз, не виконало вдруге, втретє, а черги до каси не рідшали. Бо плановий відділ комбінату, очолюваний Р. К. Консевичем, кожного разу з розумінням ставився до ситуації, що складалася, і підганяв плани під фактичне виконання, завдяки чому керівництво рудоуправління одержувало змогу похизуватися справною цифрою у звіті і одержати за неї чималенький матеріальний стимул: всього на незаслужені премії пішло майже десять тисяч карбованців.

А воно ж і першокласникові зрозуміло: звичка жити на широку ногу рано чи пізно приводить до того, що кінці з кінцями не сходять. Уже на сьогодні через прості та інші неув'язки комбінат не додав продукції на 1,6 мільйона карбованців, а виробіток на одного робітника на 5,3 процента нижчий, ніж це передбачалося завданнями п'ятирічки. Так що, можливо, десь через парочку століть видобути з архівів комбінатівських звітів про боротьбу за економію, бережливість та ефективність і справлять на когось приємне враження, але сьогодні від них здорово відгонить формалізмом.

В. БОНДАРЕНКО.

Дніпропетровська область.

НА ШИРОКУ НОГУ...

млинів фабрики № 2 42,8 мільйона кіловат-годин електроенергії витрачено без належної віддачі.

А ще люблять на комбінаті їздити. Тим паче, що персональних легковушок вистачає, а заступник директора по транспорту Б. Б. Стрілецький широтою натурії добротою душі не поступається своєму раніше згадуваному колезі М. М. Гульку: ніяких норм витрат паль-

ховані резерви. А то ж ці резерви не такі вже й приховані, щоб їх так важко і довго було розшукувати. Зокрема, за підрахунками, лише доведення до проектної потужності конвеєрного тракту видачі скельової крихти дозволило б вивільнити дванадцять багатотонних грузовиків і заощадити на цьому приблизно два мільйони пального на рік. Зате коли мова заходить про премії

СКАРГИ, як відомо, бувають різні. Один скаржиться на продавця, котрий не дає здачі, другий — на сусіда, який не дає спати, третій — на власну дружину, яка не дає жити. Та серед розмаїття скарг трапляються такі, що навіть у звиклих об'єдналися проти неї.

Пише, приміром, Поліна Теодорівна Павлів про те, що вона вже кілька років ніде не працює і ніяк не може влаштуватися на роботу за фахом, бо цьому перешкоджають недобрі люди, які чомусь дружно об'єдналися проти неї.

Кілька років не може влаштуватись... Де таке коїться? У нас? Де на кожному кроці — стенди з оголошеннями «Потрібні на роботу...»? Казна-що. Ясна річ, треба відкладати в шухляду інші невідкладні справи й виїжджати на місце. Так і робимо. Відкладаємо і виїжджаємо.

І ось що з'ясуємо. Поліна Теодорівна свого часу закінчила кооперативний технікум і почала працювати експедитором в споживчому товаристві. Пропрацювала з півроку. Якихось видатних трудових перемог не досягла, якщо ними не вважати прогули без поважних причин, нестачу при транспортуванні ячмінної і гречаної крупів. За це її послідовно відзначили доганою, суворою доганою і, нарешті, звільнили з роботи за статтею 41, п. 2 КЗПП (що означає втрату довіри до працівника з боку адміністрації).

Поліна Теодорівна з цим рішуче не погоджується, вважає, що цілком заслуговує на довіру. І починає писати в різні інстанції. Інстанції реагують, вивчають

справу і доходять висновку, що звільнення проведено правильно. І тут же пропонують скаржницю кілька інших місць роботи на вибір. Але Поліна Теодорівна від вибору відмовляється, Поліна Теодорівна вимагає змінити запис у трудовій книжці. Справа доходить до народного суду, який, вивчивши її, відмовляє громадянці Павлів у задоволенні позову. Обласний суд визнає таке рішення правильним. Здавалося б, усе ясно.

Але Поліна Павлів не заспокоюється. Далі штурмує листами інстанції, одну за одною і по декілька водночас. Аж поки інстанції таки не витримують довготривалого штурму. Недарма кажуть, що крапля довбе каміння не силою, а частим падінням. І ось уже правління облспоживспілки їде на компроміс: будучи впевненим, що звільнення проведено правильно, пропонує, однак, споживчому то-

вариству змінити запис у книжці: громадянку Павлів звільнено, мовляв, за власним бажанням. Більше того. Враховуючи те, що Поліна Теодорівна довгий час лише листувалась (а за це, як відомо, грошей не платять) і, відповідно, перебуває не в кращому матеріальному стані, їй ще виплачують за три місяці, так би мовити, вимушеного прогулу. Гадали, тепер уже штурмування листами припиниться. Однак помилились. Гуманність сприйнято громадянкою Павлів як слабкість. А коли так, то чому не підвищити вимоги. І вона вимагає: заплатити не за три місяці, а за весь час, що я писала листи. І коли вже мене звільнено за власним бажанням, то й посади тепер вимагаю такої, як мое власне бажання підказує: хочу — тільки товарознавцем у торгівлю. Але, пояснюють їй товариші, в котрих уже наче появився чи не комплекс вини перед нею, у районі нема вакантної

посади товарознавця. Пропонують різні посади в комбінаті комунальних підприємств, у споживчому товаристві, комбінаті громадського харчування, в радгоспі, в пересувній механізованій колонії і т. д. Дарма. Не підходить. І далі вона розсилає листи. Кілька з них надходить і до «Перця».

Виїжджаю на місце. Голова райвиконкому з неприємним відчаєм в очах розповідає:

— Не знаємо вже, що й робити. За минулий рік у нас зареєстровано близько ста сорока скарг від громадянки Павлів. Не далі, як учора, знову розмовляв із нею битих дві години. Намагався з'ясувати, чого ж вона все-таки домагається. Запропонував їй роботу за спеціальністю: продавцем в оптово-роздрібному магазині-складі.

— І що вона?
— А он подивіться. — Мені показують журнал,

де реєструють направлення громадян на роботу. Там написано: «Відмовляюсь». І підпис Павлів.

Признаюсь: я так і не знайшов, що б таке порадили бідаці — голові райвиконкому...

Федір Денисович Домінко, на відміну від Поліни Павлів, — людина не з торговельною, а з музичною освітою. На цьому, схоже, усі відмінності між двома скаржниками вичерпуються.

Наприкінці минулої п'ятирічки Федір Денисович приїхав у нову для нього західну область республіки і був направлений на роботу в дитячу музичну школу викладачем. Звичайно, товаришів, котрі давали направлення, не надихало те, що лише за п'ять років перед тим Домінко встиг змінити шість місць праці. Але ж людині треба працювати за фахом, і дали направлення.

На новому місці викладач пропрацював аж два з половиною місяці. І був звільнений через нічим не виправданий прогул. Відбувся народний суд, а потім і обласний, які визнали звільнення цілком законним. Крім того, компетентна комісія встигла встановити, що Домінку бракує педагогічної майстерності, що він не знає елементарних правил методики викладання, на уроках поводить себе нервово, учні залякані, що колеги величає хамами й нахабами. Одне слово, обласне управління культури дійшло висновку, що він на посаді викладача в дитячій музичній школі, як кажуть режисери, не дивиться. Запропонували йому роботу в культосвітніх закладах. Але Домінко не погоджується. І засинає скаргами прокуратуру, суди, контрольні органи, редакції, Міністерство культури. І усюди з гвалтом: рятуйте, я вже он скільки часу ніде

не працюю, роботи не дають. Усі довкола ополчились проти мене.

Коли я говорив з Федором Денисовичем, то і йому не міг порадити нічого, крім хіба одного: влаштувайтесь на роботу, яку вам пропонують, і сумлінно працюйте, а не гвалтом, доведіть свою майстерність. Але ж чи прислухається до поради? Чи не припише й кореспондента до тих, хто з невідомих причин так підступно ополчився проти нього?

Я дозволив собі змінити тут лише імена та прізвища персонажів, а не хотів цим фейлетоном утруднювати їм даліше трудовлаштування.

Але тут хотілося б сказати й про інше. У наших установах діє гарний, гуманний девіз: «За кожним листом стоїть жива людина». Одержують лист і, ще не знаючи, хто саме за ним стоїть — праведник чи грішник, правоборець чи наклепник, — знають лише, що то жива людина, і вирішують: треба виїжджати на місце, перевірити. Нерідко після цього в пресі з'являється матеріал під рубрикою «Лист покликав у дорогу». А іноді нічого не з'являється. Бо лист кликав даремно. А жива людина, яка за ним стояла, виявилась несправедливо до оточуючих, необ'єктивно до себе.

Але лист тим часом покликав у дорогу. А кожна дорога, між іншим, потребує коштів. І не лише коштів. Кожна перевірка — ніде не дінешся! — відриває людей від роботи, забирає в них дорогий час, впливає на нервові клітини, котрі, як встановлено, не завжди відновлюються. А все це, як той казав, не сприяє...

Отже і подумалося: чи не варто встановити в цьому ділі якийсь регламент. Тобто, щоб перевірки проводилися до певної межі, а не без кінця, як в описаних випадках. А може, годилося б увести в цій справі свого роду госпрозрахунок: той, хто в результаті перевірки виявився неправим, має відшкодовувати кошти (або принаймні частину їх), витрачені на перевірку.

Такі пропозиції мені доводилося чути від багатьох товаришів. І нічого розумнішого особисто я знову ж таки порадити не можу.

Овсій КРУКОВЕЦЬ.

БОТАНІЧНІ АФОРИЗМИ

«І я випромінюю світло», — чванився гнилий пеня.

Пусте зерно глибоко в ріллі не западає.

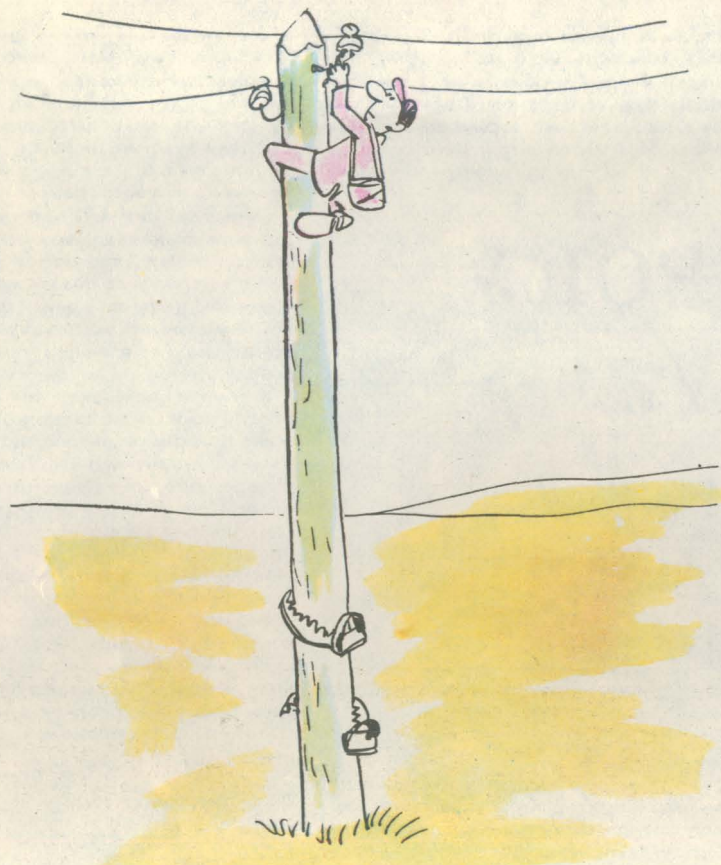
На теплом місці і пліснява цвіте.

Недосить вирости, треба ще й дозріти.

Леонід ЗАБАРА.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

Мал. А. БОРДУНІСА

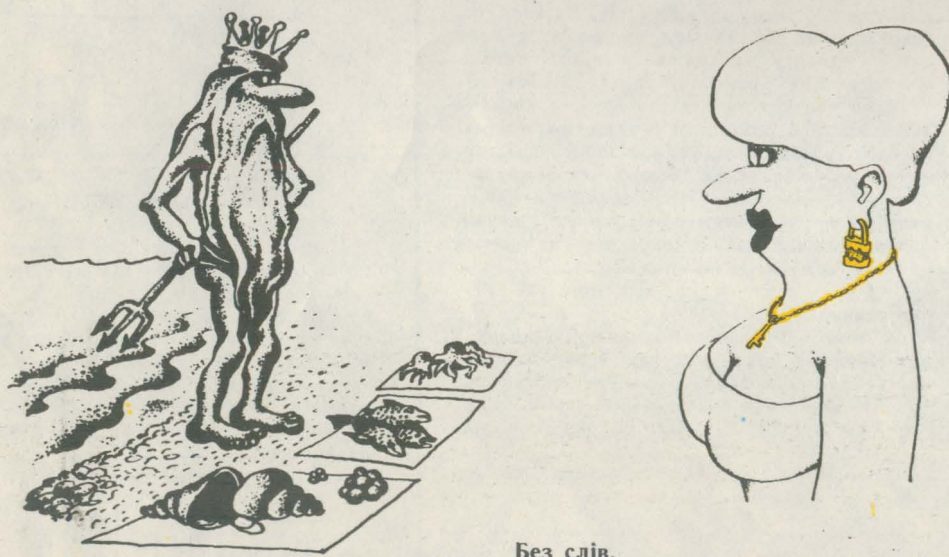
Без слів.

Мал. А. АНДРЕЄВА

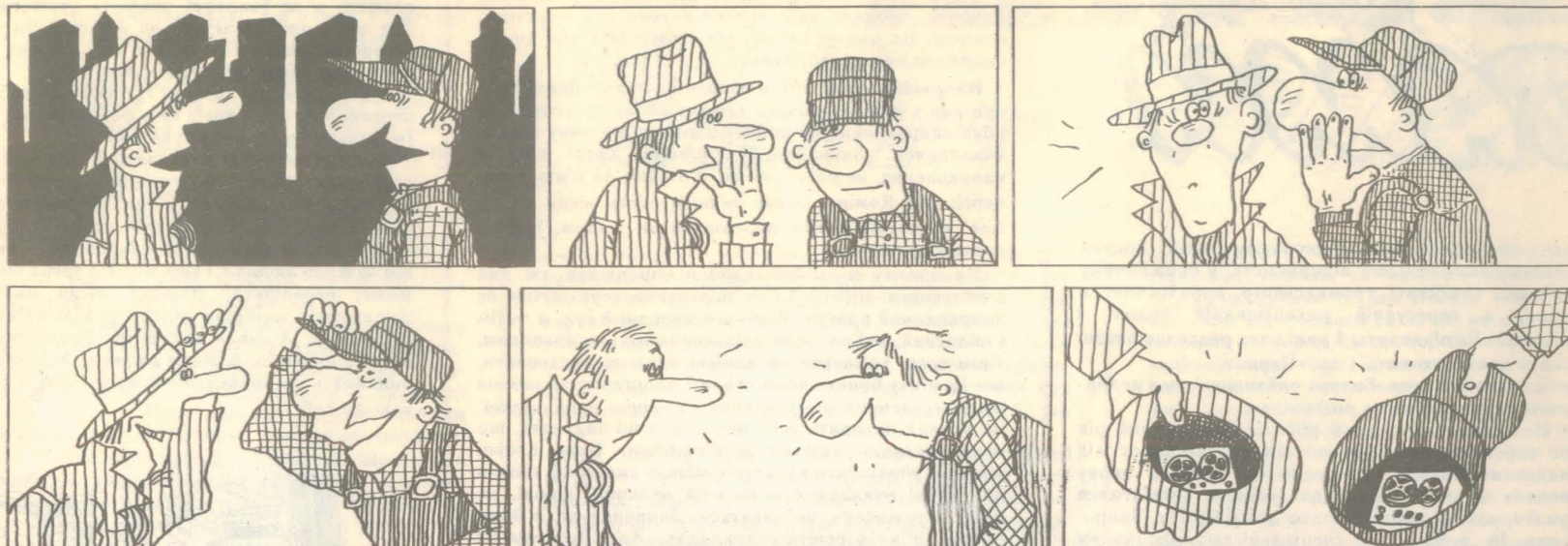
Без слів.

Малюнки І. ЛОПАТИНА

Без слів.

МУЛЬТИК З ПЕРЦЕМ

Арт БУХВАЛЬД

ПЕНТАГОН ТОРГУВАТИСЯ НЕ БУДЕ...

Будучи одним із тих, хто вірить у те, що Сполучені Штати повинні якою завгодно ціною забезпечувати собі могутній воєнний потенціал, я нещодавно вирішив купити танк. Послухавши свідчення експертів Пентагону і міністра оборони, дійшов висновку, що найкраще придбати танк «М-1» фірми «Крайслер».

Я відправився в демонстраційний танкосалон. При вході мене стрів привітною усмішкою продавець.

— Хочу купити танк «М-1», — повідомив я його. — По-моєму, він перевершує будь-які інші броньовані транспортні засоби в світі.

— Добре, що ви так вважаєте, — сказав продавець і підвів мене поближче до танка. — Ця машина обладнана найдосконалішим електронним опорядженням, таким, яке тільки може сконструювати людський геній. Чому б вам не залізти в танк не оглянути все власними очима?

Я послухався його поради.

— Скільки коштує ця машина? — поцікавився після оглядин.

— Вона обійдеться вам лише в два з половиною мільйона доларів.

— Слухайте-но, але ж коли ви повідомляли, що збираєтеся приступати до випуску цієї моделі, то називалася ціна 500 тисяч доларів! — обурився я.

— Ви, певно, жартуєте, сер, — з образою в голосі відповів продавець. — За такі гроші вам сьогодні не купити навіть «джипа»!

— Гаразд, видно, краще уже придбати цей танк зараз, поки ціна на нього іще вище не підскочила, — сказав я.

Продавець запросив мене до свого столика і витяг із шухляди бланк контракту.

— Я повинен задати вам кілька запитань. Ви американський платник податків, єге ж?

— Так, сер.

— Чудово. Це значить, що нам не доведеться перевіряти вашу кредитоспроможність. Значить, ви хочете купити танк «М-1». Якого кольору?

— Гадаю, зеленого.

— Зеленого. Це чудовий вибір. Які додаткові пристрої та обладнання ви хотіли б придбати для цього танка?

— Що ви маєте на увазі?

— Сам танк коштує 2,5 мільйона доларів. Але якщо ви хочете, щоб у вас не було ніяких проблем із цією машиною, то зважте на мою настійну рекомендацію придбати для неї додаткові пристрої та обладнання.

— Які ще пристрої?..

— Хоч ця машина і супердосконала, вона не здатна на те, що могли танки, які випускалися до неї. Наприклад, щоб вести із «М-1» стрільбу, необхідно спершу підготувати для нього рівний майданчик. Для цього ми пропонуємо придбати разом із танком спеціально сконструйований швидкохідний бульдозер, який зможе супроводжувати вас.

— І скільки ж цей бульдозер коштує?

Продавець зазирнув у прейскурант і відповів:

— Один мільйон сто тисяч доларів.

— І він справді необхідний?

— Правду кажучи, без цього бульдозера від танка «М-1» зовсім користі не буде. Крім того, я зобов'язаний вам сказати, що він жере дуже багато пального, і вам доведеться придбати ще й спеціальну автоцистерну, щоб вона могла їхати слідом за вами із соляркою. Ми можемо продати її за 660 тисяч доларів.

— Та-а-ак, ця покупка обійдеться мені набагато дорожче, ніж я думав... До речі, а яку відстань може подолати цей танк без поламок?

— Близько 43 миль. Я рекомендую укласти з нами контракт на технічне обслуговування вартістю 300 тисяч доларів у рік. На випадок, якщо машина поламається, ми протягом 48 годин з моменту надходження вашої заявки пришлемо для її ремонту бригаду спеціалістів.

— Як платник податків, я думаю, що ваші люди могли б розробити й дешевшу модель!

— Коли мова заходить про бойову ефективність, не можна на чомусь економити, — відповів продавець. — Це — головне правило, яким ми користуємося при розробці і виробництві танків. Ми ж бо випускаємо ці машини для тих, кому вони по кишені.

— І кому ж по кишені ваш танк «М-1»? — поцікавився я.

— Армії США, яка замовила сім тисяч штук цих танків! У військових мені особливо подобається те, що вони ніколи не торгуються і готові заплатити будь-яку ціну.

«Лос-Анджелес таймс».

ЗІ ЗНАННЯМ СПРАВИ

В австралійському місті Брісбені відбувся конкурс на кращого кухаря. Переміг на ньому Джон Кокоран.

Після вручення нагороди виявилось, що хоч той Кокоран і здобув лаври переможця, але в своїй повсякденній практиці із лавровим листом, як із приправою кулінарною, не знається. Справа в тім, що свиням та приправа ні до чого, а основне заняття Кокорана — якраз приготування кормів для свиней.

АДМІНІСТРАТИВНИЙ ГУМОР

Поганий жарт зіграло військово-міністерство Великобританії з удовою одного військовослужбовця, який загинув, виконуючи наказ свого начальника. Удова просила хоч трішки підвищити їй пенсію, бо дорожнеча стала така, що ні до чого не можна й підступитися. Прохання було задоволено: тепер щотижня їй висилатимуть на 1 пенні більше.

До речі, вартість поштової марки на листі, яким удову повідомили про «дотацію», — 14 пенні.

ЦІКАВА АРИФМЕТИКА

У курортному швейцарському місечку учні писали в школі твір про сільське господарство. Один із них, син фермера, написав: «Влітку наші корови дають найбільше молока, в окремі дні до 150 літрів. Отже, ми маємо змогу щоденно продавати відпочиваючим 200 літрів».

Звідки беруться ще 50 літрів, учень не написав.

Є люди, які терпіти не можуть ходити в гості. Їх просять, їх благаяють, їм надсилають письмові запрошення. А вони навіть добрячий гак роблять, проходячи повз вашу хату. До таких людей належать будівельники ПМК-240, принаймні ті з них, що зводили три будинки по вулиці І. Франка — 36 «а», «б» та «в». Як ми хочемо їх побачити! У першу чергу для того, щоб показати ті недоробки, які вони з позаминулого року ніяк не зберуться виправити. А недоробок тьма-тьмуша. Кранів нема, змішувачі у ваннах відсутні, вікна не зачинаяться, штукатурка сиплеться, паркет викладено абияк, щілини в дверях у півметра, а взимку температура не піднімається вище 10 градусів.

Може, запрошення, надруковане на твоїх сторінках, допоможе їм позбутися зайвої скромності і примусить усе ж таки відвідати нас?

В. ХИМИШИНЕЦЬ.

м. Хуст,
Закарпатська область.

Вельми тебе просимо: розголоси, будь ласка, досвід Болехівського ліскокомбінату (Івано-Франківська область) по усуненню недоліків. Досвід полягає ось у чому. Купив ти, приміром, спальний набір «Галічанка», а стулити його докупи — чорта з два: браковані деталі. От і постає проблема: негайно усунути недоліки.

Ти пишеш листа-скаргу на комбінат. Може, десь-інде скарги кладуть під сукно, може, вдаються до відписки. Можливо, хтось цим і грішить. Тільки не на Болехівському комбінаті. Тут реагують на скаргу блискавично: одразу ж по її одержанні відряджають

Друже Перче!

Ти, очевидно, погодишся, що погано, коли людина мріє нічого не робити, а грошики одержувати. Та ще гірше, коли цей принцип бере на озброєння солідна організація, а конкретно — транспортно-експедиційне підприємство (ТЕП) № 10195 Вінницького облавтоуправління.

За нарядами обплану наш будівельно-монтажний поїзд № 648 шляхбудтресту Південно-Західної залізниці вивозить СВОІМ транспортом цеглу з Ладичинського заводу силікатної цегли, що в Тростянецькому районі. Відстань в один кінець — 216 кілометрів. Поки на заводі не появився представник ТЕПу, непорозуміння не було ніяких: ми везли на підприємство піддони, там на них укладали цеглу і їхали назад. Тепер же, після завантаження автомобіля, представник забирає у водія путівку і оформляє все так, ніби цегла завантажена ПОПУТНО. На підставі цих документів ТЕП стягує з нас двадцять процентів вартості перевезеного вантажу. Так, 11 і 12 травня ми доставили з Ладичина 54 тонни цегли і мусимо заплатити ТЕПу майже 80 карбованців. Виходить, що за мільйон штук цегли з нас візьмуть майже 50 тисяч карбованців?

Чи не жирно це?

М. ОРЕЛ,

Вінницька область. начальник відділу постачання.

Чи знаєш ти, що Сумський завод силікатних виробів продає населенню щебінь і дрова?

Ти, може, скажеш — ну й що ж тут особливого? Річ у тім, що особливість усе-таки є, а саме в тому, за якою технологією виробляється ця продукція.

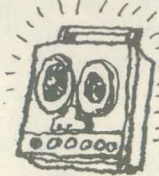
Цей завод виготовляє красиву білу цеглу, яку громадяни охоче беруть для облицювання будинків. Проте перед тим, як її продати, завод перетворює цю цеглу на щебінь, а кузови автомобілів, на які її навантажують, ламає на дрова. Робиться це дуже просто.

Козловий кран підіймає цеглу прямо з вагонеткою, ставить цю вагонетку в кузов автомобіля. Від такої ваги (понад три з половиною тонни) четверо колішат вагонетки вгрюзають у днище кузова. Потім з чотирьох гачків два відчіплюють. Кран швидко підіймає вагонетку за один бік. Лунає тріск, гуркіт, і за дві секунди маємо з цегли щебінь, а з кузова дрова. Правда, щебінь поки що не зовсім якісний, бо подекуди ще залишається ціла цегла, зате про дрова цього не скажеш: не якісь там сучки чи кора, а хороші сухі дрова з кузовних дощок.

Отже, Перче, коли тобі потрібні щебінь і дрова, — приїзди до Сум!

В. ВАКУЛА,

шофер Сумської автоколонії 2223.

Уяви собі таку картину. Приходжу я до кременчуцької радіомайстерні — і майстрів мов вітром здуває. Вони ховаються хто куди. Іду я до кабінету завідуючого. Той, побачивши мене, дуже губиться. Із словами «І куди ж він міг подітися?» починає чомусь заглядати під стіл, нишпорити в шухлядах. Він — це мій магніфон, який я здав сюди в ремонт 27 квітня 1976 року. Обіцяли мені його за три дні відремонтувати і ось уже шість років водять за ніс.

Ну, розумію, міг він десь загубитися. Хоча магніфон — не голка, а майстерня — не копиця сіна. Так невіжже ж не можна чесно зізнатися у своїй помилці, вибачитися і виплатити мені компенсацію, як це належить за законом? І мене не мучити, і самим очей у Сірка не позичати.

В. ОНИКЕГВ.

Полтавська область.

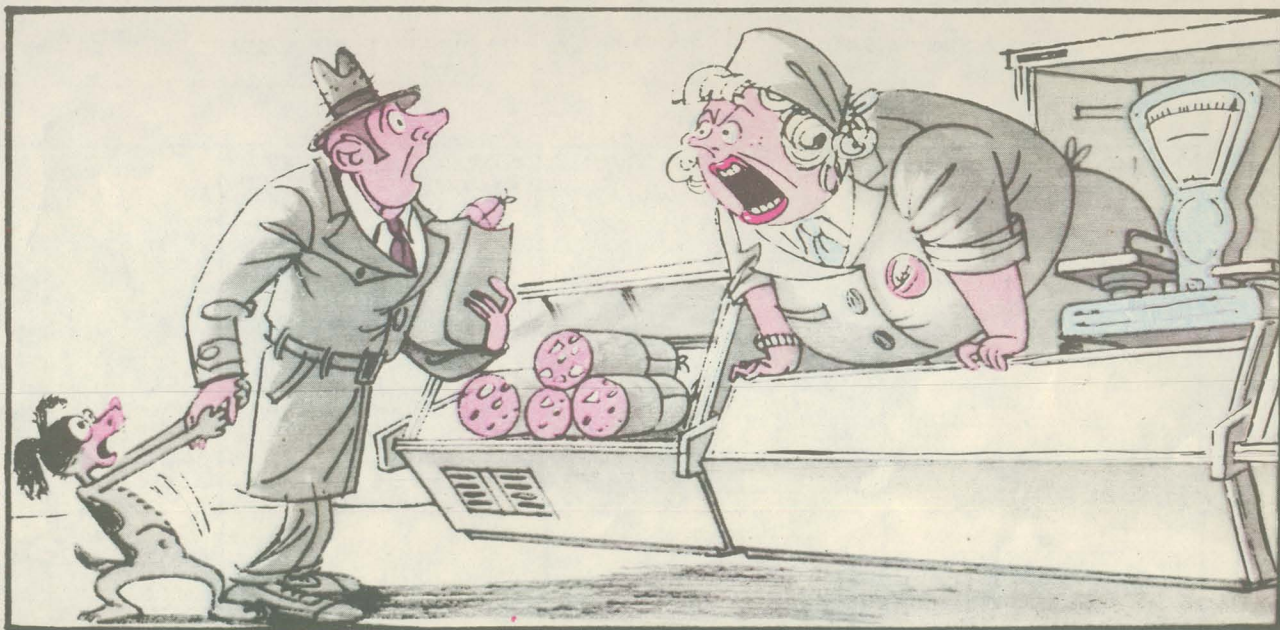
с. Отиня
Коломийського району
Івано-Франківської області.

Г. КОЦАБА.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

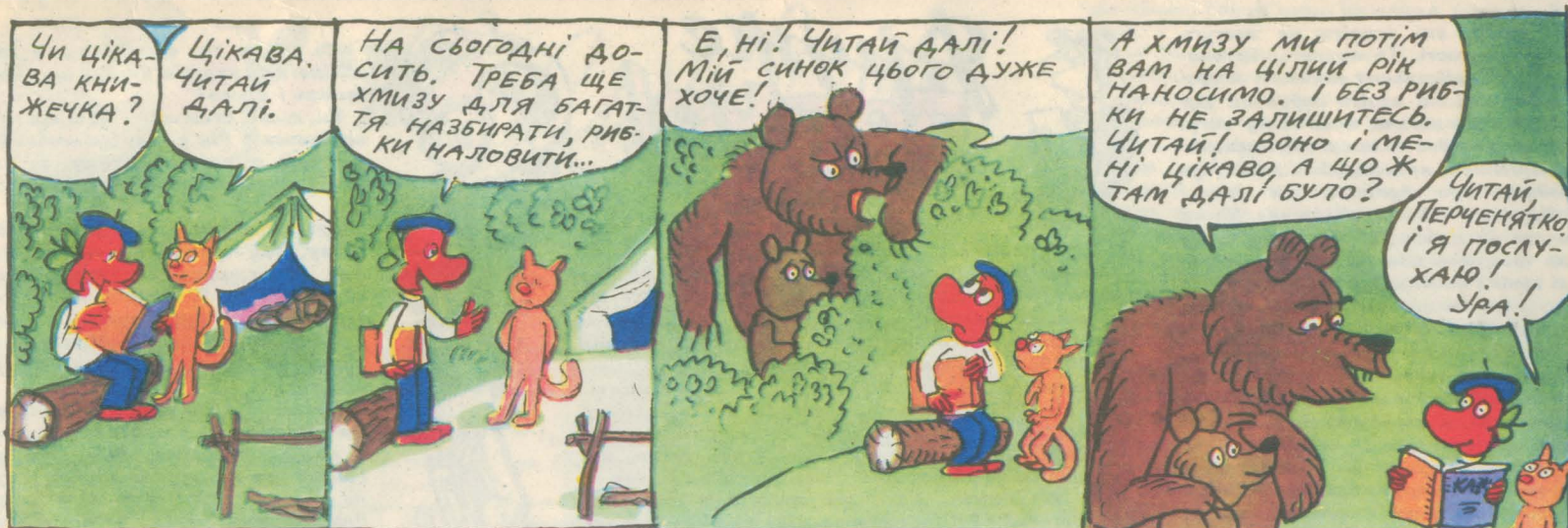
«Певний час у нашому селі не працював магазин, бо не було завідуючого. Коли ж завідуючою призначили Дейнеку Д. Г. і магазин відкрили, ми, звичайно, зраділи. Та радість наша була передчасною, бо Дейнека перетворила магазин на пивничку, де відкрито розпивали і пиво, і вино, і горілку. Коли ж хтось намагався заперечити проти цього, Дейнека у відповідь демонстративно зачиняла магазин, ще й зухвало затягувала: — «А я панського роду, п'ю горілочку, як воду». Набридла жителям села Пригарівки, що на Полтавщині, отака самодіяльність Дейнеки і вони написали про це листа до редакції.

На прохання Перця Козельщинський районний комітет народного контролю перевірив цього листа. А голова комітету О. В. Касяненко повідомив, що Дейнека Д. Г. справді грубіянила покупцям, пиячила, а на неодноразові попередження не реагувала. За систематичні порушення трудової дисципліни, правила радянської торгівлі, пиятику, Дейнеку Д. Г. з роботи звільнено.

— Тікаймо звідси, а то ще вкусить!

Мал. В. ГОНЧАРОВА

НАДІЯ НА БАБУСЮ

Маринка говорить Олегу:
— У неділю майже весь наш клас збирається йти в туристський похід. Знаєш, як цікаво буде. З рюкзаками — через ліс, через гори. Ти також підеш?

— Не знаю, — відповідає Олег. — Запитаю бабусю.

— Можеш не сумніватися, відпустить.

— Та я не про це.

— А про що ж?

— Запитаю, чи вона піде з нами.

— А навіщо це їй?

— Як це навіщо? — здивовано питає Олег. — А хто ж мій рюкзак нести буде?

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

ЗДИВУВАННЯ

Йшло гуляти кошенятко
Та й побачило курчатко;
Здивувалось, аж присіло:
— Де воно дві лапки діло?
А курчатко, далекі,
Здивувалось і собі:
— Що воно за дивний птах
Аж на чотирьох ногах?

Василь ЗАЄЦЬ.

ХТО СКНАРА

Ох і любив же Мишко умиватись на свіжому повітрі! Це не те, що вдома, в тісній ванні. Тут, у піонерському таборі, — сонце, простір, сосни. А під соснами — умивальник з численними краниками.

Мишко щоранку залюбки обливається холодною водою. Після фіззарядки, звісно, коли всі хлопчакі в самих трусах біжать до умивальника. Поки інші ще тільки зуби чистять, Мишко вже зеленим бруском мила намилює руки, плечі, ший, обличчя, груди. А потім хлюпає на себе водою — аж бризки летять врзнобіч. Відтак хапає з полиці білий брусок — і знову його тіло вкривається пухнастою піною. Знає хлоп'як: чистота — запорука здоров'я. Тож і намилюється щедро, і обмивається старанно. А умившись, розтирається волохатим рушником. І стає червонощоким, наче соком томатним наливається.

Здоровим рум'янцем береться Мишко і тоді, коли намилюється жовтим чи, скажімо, рожевим милом. Йому все одно яким. Тож і бере різнокольорові бруски чи то ліворуч від себе, чи праворуч. То у Вітьки, то у Олега, то у Миколки, а то у Альошки. Хлопці не ремствують. Хіба шкода мила?

Звичайно, міг би Мишко і своїм мили-

тись, але він, певно, забуває, що у нього є своє мило. І лежить його красива металева мильниця на пофарбованій полиці недоторканою. Якось Андрійко, який забув узяти мило, попросив у Мишка.

— Я б з радістю дав, але, розумієш, мильниця моя погано відкривається, — сказав Мишко і потягнувся до чийогось золотавого бруска. І знову після умивання він був червонощоким і веселим.

Так і котилися дні табірної зміни...

Одного разу Мишко, як завжди, прибіг до умивальника і звичним поглядом ковзнув по полиці. Потім глянув на хлопців і... очам не повірив: всі вони вмивалися без мила. І жодного бруска не було на полиці.

«Сховали, — ображено подумав Мишко. — От скнари!»

І він узяв у руки свою мильницю. Вона легко відкрилась. Там лежав новісінький брусок мила.

— Ти ж казав, що твоя мильниця погано відкривається! — сказав Андрійко, котрий стояв поруч. Всі засміялись.

Мишко зрозумів усе і... почервонів. Але той рум'янець був не від холодної води і не від махрового рушника...

Віктор МУРАВИЙОВ.

м. Харків.

Народні УСМІШКИ

УТОЧНИВ

П'яний чоловік прочитав оголошення про те, що продається мотоцикл з коляскою. Захопивши оголошення з собою, пішов до адресата. Була перша година ночі. На настирливий дзвінок вийшов господар.

— Це ви писали? — тицьнув у папірець.

— Я. Ну так що?..

— Та я прийшов сказати: на біса мені ваш мотоцикл!

РАДІСТЬ

Тільки-но теща ступила через поріг, а зять їй назустріч:

— Ми такі раді, такі раді. В нас уже є автомобіль, то я вас одразу ж і відвезу.

Повідомив М. СОЛОНУХА.

м. Жовті Води
Дніпропетровської області.

ДІД З ПЛЮСОМ

Повертаючись зі школи додому, першокласник Василько зустрів попа. Прийшов додому і каже матері:

— Мамо! А я бачив діда з плюсом!

Повідомив Д. КОСТЮК.

с. Глеваха
Васильківського району
Київської області.

РОЗМОВА

У телефонній будці, біля якої зібралась чимала юрба, мовчки стоїть мужчина з притиснутою до вуха трубкою.

— Або розмовляйте, або виходьте, — вимагають із юрби. — Ви мовчите вже десять хвилин!

— Прошу вибачити, — відповідає мужчина, — я ж балакаю зі своєю жінкою!

Повідомив М. ВОЛОДКОВИЧ.
м. Запоріжжя.

ЯК ПРИХИЛИТИСЯ

Під яблунею стоїть чоловік із своєю жінкою. Поки фотограф ладнає апарат, жінка й каже до чоловіка:

— Прихились! Щоб гарні карточки вийшли.

— Як прихилитися?

— Так, ніби ти мене любиш.

Повідомив П. ЛАВРИК.

м. Суми.

НЕВІСТКА

Свекруха до невістки, яку син привіз восени з міста в село:

— А йди-но, доню, допоможеш картоплю копати!

Невістка глянула на свекрушину руки в землі, потім — на свої з нафарбованими нігтями і поважно сказала:

— Я її туди не ховала й шукати не буду.

Повідомила Л. МАТЕВОЩУК.

с. Іванопись
на Житомирщині.

У НЕДАЛЕКОМУ МАЙБУТНЬОМУ

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Чув? Раніше, кажуть, людина могла пройти пішки десять кілометрів.

ЖМЕНЬКА КОЛЮЧОК

● Все добре в міру. Окрім зарплати.

● Не знав, ЯК слід писати. Не знав, ЩО слід писати. Але добре знав, КУДИ слід писати.

● Характеристика: золота людина з залізним характером.

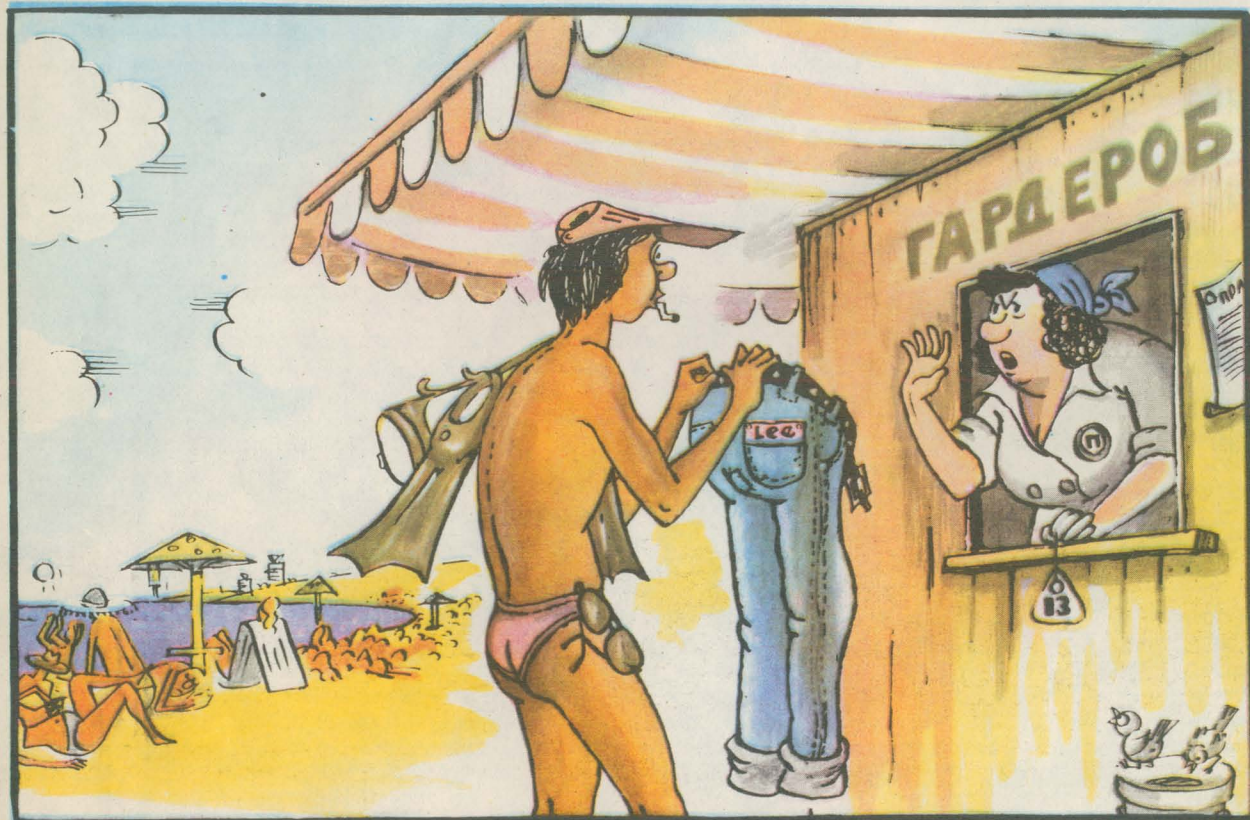
● Парадокс: чим більше сірої речовини, тим менш сіра людина.

● Стереотип. Але який самобутній!

Григорій ПОДОЛЬСЬКИЙ,
Борис ШАПІРО.

м. Вінниця.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Дорогоцінні речі на збереження не приймаємо.

ВСТИГАЄ

Хвалився захмелілий Клим:
— Як був я, людоньки, малим,
Мені казали батько й мати:
З'їж це за маму, це за тата.
Тепер за них я все встигаю:
І їм, і п'ю, й відпочиваю.

БОЇТЬСЯ

Гриць Тимку в пивній казав:
Люди нині злі,
Кажуть, я на дім накрив
І на «Жигулі».
Від образи ледь не вмер.
На людей я злюсь...
— Правда, Грицю, візьме верх.
— Я цього й боюсь.

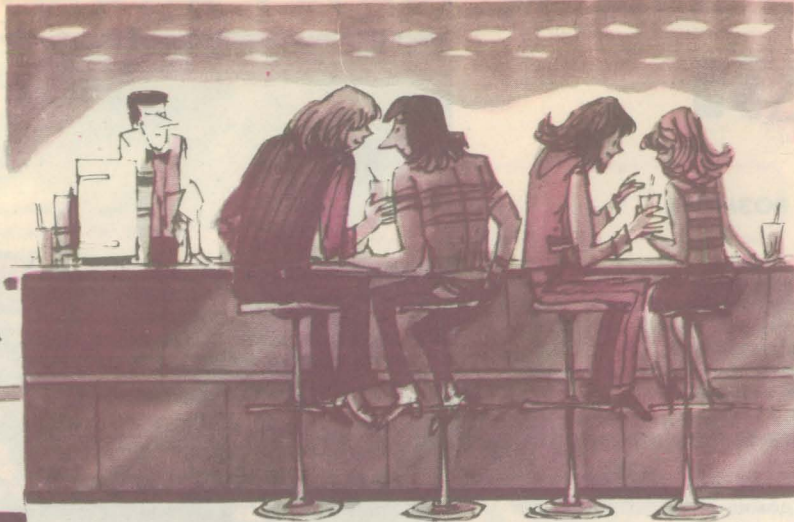
Анатолій ГОРПИНІЧ.

ПОТЯГНУЛО

В щирій бесіді з Іваном
Зізнався Кіндрат:
— Щось женитись потягнуло,
От, халепа, брат!

— А раніше не тягнуло?
Тобі ж сорок літ.
— Та тягнуло, тільки думав:
То — радикуліт!

Володимир САМОЙЛОВ.

— Ось вона, нинішня молодь! Нізащо не поступиться місцем людині похилого віку.

Страшне перо
НЕ В ГУСАКА...

«Дамская парикмахерская закрыта на ремонт. Временно всех женщин будем укладывать в мужском зале».

(З оголошення в перукарні).
Надіслала М. ВАЩИНЬКА.

«При розумній нашій розпорядливості коні самі себе забезпечать кормами, зароблять на себе».

«Ніби й трудилися торік наполегливо, а як бачите, товариші, бажаних результатів у змаганні не досягли, по багатьох показниках сусіди нас обігнали. Це звичайно, не робить їм честі».

«Ганьба тим дояркам, які добавляють у молоко воду, не враховують, що заробіток залежить не від її кількості, а чистоти».

(Із стінних газет).
Надіслав С. ЦАНЬКО.

Сатиричні МІНІАТЮРИ

ВИСНОВОК З КРИТИКИ

З трибуни раз почув Дмитро докори,
Що до роботи, бачте, не спішить,
Що ледве затагли його на збори,
А по зарплату — першим прибіжить!

Прийняв до серця, виправляє вади,
Не всі, звичайно, — діло не просте ж.
Хоч у роботі й досі він позаду,
Зате і в черзі по зарплату — теж.

Валентина СТЕПАНЕНКО.

м. Вінниця.

ЦИБУЛЯЧА ВТІХА

Тамуючи пекучу злість,
Втішалася перед бідой:
— Мене господар, знаю, з'їсть,
Але й наплачеться зі мною!

ОСТАННЯ ВОЛЯ

На білому світі прожито немало.
Нарешті пора умирати настала.
Стоїть уже смерть на порозі з косяю,
А він авторучку тримає, як зброю,
І слізко говорить: «Я в розквіті сил!
Затримай ще помах своєї коси.
Повір: відчуваю душею тепер,
Що здатний створити безсмертний шедевр.
Благаю тебе зачекати годинку —
Останню в житті напишу анонімку».

Василь МАРТИНОВ.

РИБНЕ МІСЦЕ

Жарт

— Ну й повезло! Такого місця зроду
На риболовлі в мене не було.
Ляців — кишить. А щуки ріжуть воду —
Одна в одну, і кожна — як весло.
Та що ті щуки! Не збрешу, їй-богу:
Підводний цар — сомище навіть є.
— А де ж улов, сусіде?
— Знов нічого...
Зате ж яка велика не клює!

Григорій ЄЛИШЕВИЧ.

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

...найдорожча телефонна розмова відбулася в селі Стригани на Хмельниччині. Коли тут тільки-но були встановлені нові телефонні апарати, деякі абоненти встигли зняти трубку, набрати номер і сказати кілька слів. До того, як телефон зовсім перестав працювати. І ось уже три роки Славутське районне відділення зв'язку щомісяця бере плату за ту коротеньку розмову, даючи дуже туманні обіцянки щодо налагодження телефонного зв'язку.

...порівнювати темпи будівництва нового клубу в селі Печера Тульчинського району на Вінниччині з черепашкою ходю — це дуже ображати черепаху. Оскільки, як пише молодь села, за сім років те будівництво навіть з місця не зрушило.

...якби кожен обіцянку можна було матеріалізувати в цеглину або шматок деревини, то давно мешканці села Михайлівки Канівського району на Черкащині мали б місток через Рось. З того моменту, як під час повені його зруйновано, мешканці села тільки й чують у сільраді і райвиконкомі: «Цього року обов'язково збудуємо». Наче не знають обіцяльники, що за річкою — всі присадибні ділянки і що по цей бік річки нема де худобу пасти.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— Знову сьогодні Сидоренко прогулює.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

♦ У № 6 журналу, у замітці «Спростування ТАП» повідомлялося про те, що в районному центрі Снятині (Івано-Франківська обл.) місцева харчосмакова фабрика випікає хлібобулочні вироби низької якості і асортимент їх просто нікудишній.

На цей виступ Перця відповідь редакції надіслав заступник міністра харчової промисловості УРСР Н. І. Чубенко. В ній, зокрема, говориться, що у Снятині вже проведено капітальний ремонт приміщення пекарні та хлібопекарної печі. Закінчується капітальний ремонт і другої печі, де, замість старого, встановлюється нове технологічне обладнання. Виступ Перця було обговорено на технічній раді Івано-Франківського облхарчопрому. Було розроблено додаткові заходи для поліпшення роботи пекарні. Посилаючись на повідомлення Укоопспілки, тов. Чубенко сповістив і про те, що нині проектно-кошторисне бюро облспоживспілки розробляє технічну документацію на будівництво у Снятині хлібозаводу.

♦ «Переможець змагання» — так називалася замітка, вміщена у «Перці» № 8, в якій йшлося про те, що керівництво Старівської птахофабрики (село Мирне на Київщині) ніяк не збереться відремонтувати баню, хоча обіцяє робітникам зробити це вже не перший рік.

Голова виконкому Бориспільської райради Г. О. Кириленко повідомив редакції, що вказані у замітці факти мали місце. Нині у бані проведено ремонт і вона працює. Крім того, адміністрація птахофабрики замовила проектно-кошторисну документацію на будівництво нової бані і це будівництво вже розпочато.

♦ Мешканець міста Прилуки Правдій В. С. написав редакції про те, що коли він звільнився з роботи в Чернігівському будівельно-монтажному управлінні № 7 тресту «Укргазкомунбуд», то йому довго не давали розрахунку. До того ж неповністю виплатили зароблені ним гроші. А на його неодноразові скарги в БМУ-7 ніхто не реагує.

Після втручання в цю справу Перця голова Чернігівського міського комітету народного контролю Л. Н. Замєрлов повідомив, що лист було перевірено на місці і факти підтвердились. За тяганину в розгляді листів та скарг трудящих, відсутність належного їх обліку начальника БМУ-7 Куркіну А. Ф. оголошено сувору догану. Автору листа виплачено належні йому гроші. Виплачено йому також гроші і за вимушений прогул, які стягнуто з Куркіна А. Ф.

♦ У листі до редакції жителя хутора Гуртовівка (Харківська обл.) Ігнат'єва Л. І. поскаржилася на те, що їй несвоєчасно і не повністю надсилають аліменти на дитину.

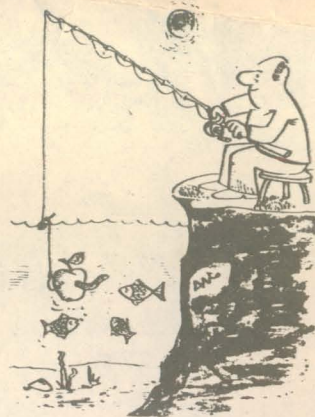
На прохання Перця прокуратура Вовчанського району перевірила цю справу, а прокурор П. В. Жижко повідомив, що скарга Ігнат'євої справедлива. Тепер, поки не буде ліквідовано заборгованість, аліменти з колишнього чоловіка утримуються у розмірі 50 проц. А судовиконавця Радченко Л. В. за зволікання розгляду скарг громадян з цієї посади звільнено.

Іноземний

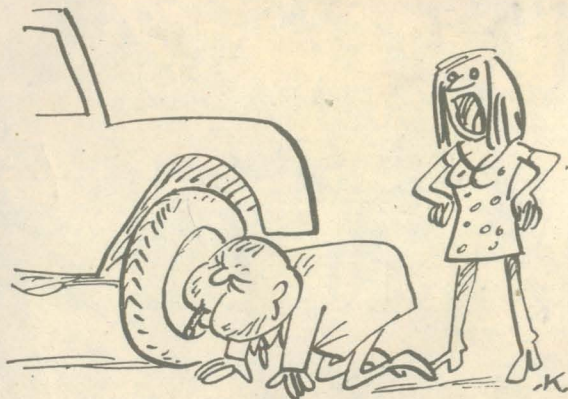

гумор

Малюнки з журналів: «РОГАЧ», «СЛОВЕНКА» — Братіслава, «ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ» — Берлін, «ШТЕРН» — Гамбург.

Без слів.

— Знову ти забув насос?

Без слів.

Без слів.

— Дуже співчуваю вам, але у мене в хаті двоє таких, як ви, он вже порядкують.

Без слів.

— Ти бачив нового бульдога у сусіда?

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, А. ВАСИЛЕНКО, С. ГЕРАСИМЧУК,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.

Для телеграм: Київ Перець.

Адрес редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перець» № 15 (1129)
(на українському мові).
Видавництво «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 02.07.82. Підписано до друку 19.07.82. БФ 10891. Формат видання 70×108/8.
Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 2.588.500. Зам. 03121.

© Журнал «Перець», 1982 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47. Брест-Литовський проспект, 94.

Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47. Брест-Литовський проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Гравюра М. ЛИТВИНА

ФАРИСЕЙСЬКА АРІЯ